

נחלת אבותינו

חריש

עלון להפצת מסורת ומנהגי תימן המופץ ע"י עמותת "אחוות אחים" בנשיאות פוסק עדת תימן מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

בית הכנסת הבלדי "עץ חיים"

בא

ה'תשפ"ב - בשל"ג

אין לך אדם שאין לו שע"ה

המשך סימן ט' - הלכות תפילין

יש מדקדקים לשפף ידיהם אחרי הנחת התפילין בבגד או בשאר מידי דמנקי, מפני הנגיעה במקום הנחתם שהוא מכוסה. וכן ראוי לנהוג. דהיינו שמתחילה יזהר שלא יגע בבשרו עד שיברך להניח תפילין ואח"כ אם נגע כשכרך הרצועה ינקה ידיו, ועדיף יותר שיטול במים אם אפשר לו, אחרי הנחת תפילה שלראש.

יא) לא ינער את התפילין מכיסו, משום ביזוי מצוה, אלא יקחם בידו. וכן יזהר שלא יגררו רצועות התפילין בארץ.

יב) אפילו אם אירע שהוציא מן הכיס שלראש תחילה, צריך להניחה מידו, ולקשרו תחילה שליד. שכיון שקדימת שליד לשלראש הוא מן התורה, שהרי נאמר וקשרתם לאות על ירך, ואח"כ והיו לטוטפות בין עיניך, לפיכך אין משגיחין בזה על העברת המצוה.

יג) לא יהא שום דבר חוצץ בין התפילין לבשרו, בין שליד בין שלראש. ואפילו ברצועות יש להחמיר במה ששייך לקשריה.

וכתב הרב שתילי זתים שהמנהג אצלנו להקפיד גם בכריכות (ולפי דבריו יש להסיר "שעון" שעל גבי היד). ושערות צרות, לא היוין חציצה, שדרכן בכך. אבל אותם המגדלים שערותיהם, ומכנים להם בשם פלוריות, מלבד שהוא דרך שחור וגאוה ויש בזה איסור משום חוקות הגויים לדעת הרבה פוסקים (ולא כן היה מנהג אבותינו, אלא מעבירין עד עיקרו השיער בכל תחומי הראש, חוץ מן הצדעים שמגדלים אותם, וכדלהלן בחלק יורה דעה הלכות פיאות הראש סימן קמ"ט סעיף ו'), יש עוד איסור משום הנחת תפילין, דכיון שגדולים הרבה היוין חציצה, אעפ"י שיש מקילין בזה.

יד) יזהר בתפילה שליד, שלא יזוז קשר היד"ד מן הבית, (ואפילו כשהן בתוך כיסן ראוי לזהר בזה), ושהקשר יהיה לצד הלב. והמעברתא אשר בה עוברת הרצועה, תהיה לצד

מתוך שו"ע המקוצר של מרן הגאון רבינו יצחק רצאבי שליט"א פוסק עדת תימן

מעלה, והבית לצד מטה. ובשעת הדוחק כגון איטר שהוא מניח בימין, ועתה אין לו תפילין אלא שאולין ממי שמניח בשמאל (וכן להיפך במי שאינו איטר, ומניח תפילין של איטר) ואינו יכול לשנות את הקשר, ואם יניח המעברתא לצד מעלה, והבית לצד מטה, תהיה היד"ד עם הקשר לצד חוץ, על-כן יהפוך ויניחה שהמעברתא תהיה לצד מטה, והבית לצד מעלה, כדי שיהיה היד"ד והקשר לצד הלב.

טו) אסור להפסיק בשיחה, בין שליד לשלראש, לפי שברכת להניח תפילין מספיקה לשתיהן, אעפ"י שהן שתי מצוות (כדלקמן סעיף י"ז). ואם שח ביניהן, עבירה היא בידו, וצריך לברך על של ראש ברכה שנייה, אקב"ו על מצות תפילין.

(שנאמר והיה לך לאות על ירך ולזכרון בין עיניך, צריך זכירה והו"ה כאחת, שיהיה תוכף תפילה שלראש לשליד, כדי שתהיה הו"ה אחת לשתיהן). ואפילו אם שומע קדיש או קדושה לא יענה, אלא ישתוק ויכוין למה שאומרים הקהל. וכן אם שומע שאחר בירך ברכת להניח תפילין, לא יענה אחריו אמן. מיהו באלו אם ענה, לא יברך על שלראש. ואפילו לרמזו בעיניו ולקרוץ באצבעותיו, יש לזהר לכתחילה. ואם הפסיק בשיחה לצורך התפילין, לא יברך שנית. ואחר שהניח שלראש, מותר לשוח אעפ"י שעדיין לא עשה ג' הכריכות שעל גבי האצבע.

טז) יכוין בהנחת התפילין, שציונו הקב"ה להניח תפילין שיש בהם ד' פרשיות שכתוב בהן ייחוד שמו ויציא מצרים, על הזרוע כנגד הלב ועל הראש כנגד המוח, כדי שזכור תמיד הנסים והנפלאות שעשה עמנו, שהם מורים על ייחודו, ואשר לו הכח והממשלה בעליונים ובתחתונים לעשות בהם כרצונו. וישעבד להקב"ה את הנשמה שהיא במוח, וגם את הלב שבו עיקר התאוות והמחשבות, ובזה יזכור את הבורא וימעטי הנאותיו.

מצא חבירו לפני התפילה

ואם פגש תלמיד חכם אומר צפרא דמרי טב

כל הכוליות שמורות למערכת "נחלת אבותינו" אין לשכפל ולצלם ללא רשות בכתב מסמכת העלון

דבר המערכת

"כי אני הכבדתי את לבו"

המכות שהקב"ה מכה במצרים קשות מנשוא, ועיף השכל הישר היה צריך פרעה לסלק את עם ישראל ממצרים בהקדם האפשרי וטובה שעה אחת קודם. אלא שכבר הדבר אינו נתון בשליטתו. מדוע? "ולמען תספר באזני בנך ובן בנך... וידעתם כי אני ה'". כל זה רק בשבילנו!

רק אחרי שרואים עם ישראל, שהקב"ה מכה את המצרים בעשר מכות השונות זו מזו, ומראה כי הוא שולט בחי, צומח, דומם, במים, באדמה, למעלה ולמטה. כעת גם אנו יכולים לספר לילדינו ולהגיע להכרה האמתית שאין עוד מלבדו.

אמנם, יש לשאול, במה נתלה פרעה להשאיר את ישראל בארצו. הרי ארצו כבר הרוסה והוא עצמו נכנס לסכנת נפשות! מתוך האור החיים הקדוש, מאחר וראו פרעה ועבדיו ש"הצד השני" רק מבקש להוציא את העם ממצרים, טעו לחשוב כביכול שאין כח לקב"ה להוציא את עמו ממצרים, וזו סיבת סירובם למרות הקושי. נזהר שלא נהיה כפרעה, לטעות ולחשוב שאנחנו מנהלים את העולם, נזכור שהכל מושגח בפרטות ואין עוד מלבדו.

העלון טעון ניהול | אין לעיין בשעת התפילה

כניסת השבת: **16:22**

יציאת שבת: **17:30**

פעילויות העמותה

כולל אברכים "פרי צדיק" בראשות הרה"ג משה רצאבי שליט"א

הפעלת 2 בתי כנסת "עץ חיים" נוסח בלדי "שתילי זתים" נוסח שאמי

שיעורי תורה דף היומי, הלכה ואגדה

פירות מתוקים - לימוד אישי עם תלמידי חריש

פעילויות והפעלות לילדים "אבות ובנים" אמהות ובנות

עלוני "נחלת אבותינו" ותלמוד תורה כנגד כולם" שיעורי הדף היומי מידי ערב בשעה 20:00 ברח' גפן 17, באוהל עם מג"ש דניאל אהרון שליט"א

שיעור תורה לילדים בשבת בשעה 12:30 בב"ס מעיין האמונה קומה 2, אלון 9 עם הרב רחמים מסיקה שליט"א פה מפיק מרגליות - כולם מוזמנים

תהילים לבנים נוסח תימן בבית כנסת "שתילי זתים" בשבת | בשעה 13:10 מעוניין להפיץ את העלון בבית הכנסת שלך? בשל ביקוש העלון בערים נוספות, זקוקים לתורמים עבור מימון העלון צור קשר: 053-345-3020 NA0546812981@gmail.com

מתוך ספר בנין משה חלק ב'

פרק עשירי - דיני סחיטת פירות, ומשקים שזבו

הרה"ג משה רצאבי שליט"א
ראש הכולל "פרי צדיק"

לסחוט לימון על סוכר
(י) לסחוט לימון על סוכר ואחר כך ליתן עליהם המים, אפשר להקל, והמחמיר תבוא עליו ברכה.

ליתן חתיכת לימון בתוך הכוס
(טו) מותר לחתוך מהלימון [ויבדקנו קודם מכנימות] וליתנו בשבת לתוך כוס תה חם וכיוצא בו [בכלי שני שאינו מבשל], והוא הולך ומוציא לחותו וטעמו מעצמו בתוך המשקה.

לחתוך פירות ויוצא מהם מיץ
(ז) מותר לחתוך בסכין תפוזים ואשכוליות ושאר פירות על צלחת, אף על פי שעל ידי החיתוך יוצא מיץ מהפירות, כיון שאינו מתכוין לכך, וגם אין זה דרך סחיטה כלל. וכל שכן אם המיץ מתערב בפירות החתוכים, הרי זה משקה הבא לאוכל שמותר. וכן מותר לשתות אחר כך את המיץ שנשאר בצלחת.

לאכול אשכולית בכף
(יז) מותר לאכול אשכולית חצויה על ידי כף קטנה (כפית), אף שהפרי נסחט תוך כדי אכילתו בכף, וגם נשאר ממנו מיץ בתחתית הקערה. כיון שאינו מתכוין לסחוט למשקה, והרי זה כמשקה הבא לאוכל. ועוד שכן הוא דרך אכילה. אבל לדחוק כף באשכולית כדי להוציא בו משקה אסור.

לסחוט פרי סחוט
(יח) פירות שנתרסקו היטב קודם שבת, מותר לגמור שחיקתם בשבת. ולכן לימון או תפוז או אשכולית שסחטוהו כולו היטב מבעוד יום, וכל שכן אם סוחטו בכלי המיוחד לכך (מסחטה), מותר לסוחטו בשבת ביד או על ידי דחיקת כף בתוכו, להוציא ממנו תמצית המיץ שבתוכו.

לסחוט בתוך משקה, למעך רימון כשהוא שלם, לרכך תפוח
(יט) אסור לסחוט פרי גם כשכולו מונח בתוך משקה, באופן שכשסוחטו המשקה הנסחט מתערב במשקה הראשון ואינו נראה לעין כלל, הואיל ומכול מקום הוא סוחט בידיים.

כמו כן אסור לגלגל ולמעך בידו רימון בשבת בעודו שלם, כדי שהגרגירים שבתוכו ימָעְכוּ ויִסְחָטוּ, ואחר כך נוקב קליפת הרימון ותוחב בו קנה חלול דק ("קש") וכדומה לשתות דרכו המיץ הנסחט שבתוכו [גם כשאין בו חשש תולעים]. והוא הדין שאין למעך תפוז והדומה לו באופן זה. אבל לרכך תפוח קשה וכדומה כדי שיהיה רך לאכול, מותר.

לצורך טיבול או לטעם בלבד
(ט) אסור לסחוט פרי גם כשאינו סוחטו לשם משקה לשתותו אלא כדי לטבל בו מאכלו בלבד. וכן אסור גם כשסוחטו כדי ליתן טעם בלבד במשקה או במרק. ורק כשסוחטו על אוכל מותר.

לסחוט ולשתות לאלתר
(י) בכל מקום שאסור לסחוט, הדין כן גם כשהוא סוחט בידו על דעת לשתותו מיד.

לסחוט בוסר לתוך אוכל
(יא) פירות שאינם ראויים כל כך לאכילה כי אם בדוחק, וכגון הבוסר (הם ענבים שלא נתבשלו כל צרכם), יש להחמיר לכתחילה שלא לסחטן אפילו לתוך אוכל. שאף על פי שמשקה הבא לאוכל אוכל הוא, כיון שכאן הפרי עצמו אינו ראוי לאכילה כל כך, הרי זה כמפריד אוכל דהיינו המשקה הנסחט, מפסולת דהיינו הפרי עצמו שאינו ראוי [ומשום איסור בורה, ויש אומרים משום איסור מפרק תולדת דש]. ויש מתירים אם הוא סוחטו לתוך אוכל כדי לאכלו לאלתר.

לימון
(יב) הלימון, אף על פי שמרן בשלחן ערוך (סימן ש"כ סעיף ו') פסק שמותר לסוחטו, וכן היה מנהגינו בתימן פשוט להתיר לסחוט לימון לתוך מרק וכיוצא בו, בזמנינו שרגילים רבים לסוחטו לתוך כלי ריק לשם משקה (לימונאדה), ראוי להחמיר שלא לסחוט בשבת, בין אם הוא סוחטו לתוך כלי ריק, וגם כשאין דעתו לשתותו אלא לטבל בו מאכלו, בין אם הוא סוחטו לתוך משקה ליתן בו טעם, כגון על מים עם תה וסוכר, או לתוך מרק וכדומה.

ובשעת הדוחק או לצורך רפואה, המיקל לסחוט לימון על משקה או לכלי ריק, יש לו על מה לסמוך.

לסחוט לימון על אוכל (חילבה, סחוק, סלט ירקות וכדומה)
(יג) מותר לסחוט לימון על אוכל. כגון על חתיכות לחם ("פתות") או על ירקות שבמרק, או על מין תבלין שקורין חילבה או סחוק או טחינה, אם אינם ניגרים כמשקה, וכל כיוצא בהם, או על סלט ירקות. וכן מותר לסחוט לימון או תפוז על גזר מרוסק. וכן כל כיוצא בזה. שמשקה הבא לאוכל הוא, וכדלעיל בסעיף ז'.

מאת חגי קומימי הי"ו

מה הקשר בין גאווה, אתרוג וט"ו בשבט?

מסביר בטוב טעם ודעת בעל אורחות אהרן - הרה"ק מפינסק-קארלין זצוק"ל: השורש של "חטא" אדם הראשון, היה במקורו במידת הגאווה הפסולה, כמאמר הפסוק "...כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלדים יודעי טוב ורע" (בראשית ג, ה).

בכדי לתקן חטא שכזה, הטמוע בכולנו - החל בגדול וכלה בקטן, יום ט"ו בשבט נותן לנו מתנה: קדש את עצמך בעת האכילה, ובעת ברכת הפירות בפרט. באכילה קלקל ובאכילה יתקן.

ואיך יעשה זאת? ע"י שיאכל בענווה ובשפלות רוח, עם אנשים מישראל יחדיו שבהכנעה זה לזה ובאהבת חברים. שימו לב, עצם תיקון הגאווה, היא בדייקא באכילה יחדיו! חברים! אהבת ישראל!

במאמר מוסגר, רובנו קראנו בסיפורי הצדיקים איך היו בעבר מכניסים אורחים, בכזאת התלהבות ואמונה תמימה ופשוטה! בלי חשדנות, מבלי חומות ענק בחצר - פשוט דלת פתוחה לרווחה.

נכון שכיום המציאות השתנה... אך הרצון הוא להאמין בכל יהודי באשר הוא, שהוא טוב, והרצון בעיקר להידמות לאברהם אבינו - מכניס האורחים הראשון בעולם, ולשם צריך לשאוף.

נמשיך לעניין האתרוג, שהוא נוטריקון אל ת'ביאני ר'גל ג'אווה: לא בכדי, אכילת האתרוג ביום ט"ו בשבט מסוגל לשבר גאווה...

אבל צריך להאמין. כן, יש חלון הזדמנויות של יהודי, לקבל סייעתא דשמיא מעצם קדושת היום, וענייניו. שנזכה!

מי שבידך אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב הוא יברך את כל עמו ישראל, ובפרט כל התורמים והמסייעים בהפצת מסורת אבותינו נע"ג עדת קדש תימן המעטירה ובכללם השמות המוזכרים כאן שיזכו לכל הברכות האמורות בתורת משה סייעתא דשמיא בבריאות איתנה ונהורא מעליא פרנסה בשפע אושר ועושר אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים א.כ.י.ר

- לרפואת
שולה בת לולוה אברהם
- להצלחת
חגי בן יחיא קומימי
- להצלחת
לוריא ואוריה בני אליהו
- לרפואת
עזריה בן שלום רז
- להצלחת
יעקב בן שלום גמליאל

הארז"ל בפשט).
וכך כתב בהקדמתו: מבית אבי אבא הנזכר שהיה מערי התימני מקובלני וכו' ועוד קיבלנו כי אנו מן הכת אשר שלח להם עזרא לעלות בבנין הבית השני, ויתנו כתף סוררת (לא רצו לעלות ארצה), ויקללם להיות כל ימיהם בעוני, עד כאן לשונו. מזה יצא שאומרים שקללם להיות ראשים.. כי הם חשבו שהמילה רשים, היינו ראשים... בספר כתב "עוני", ופירשו את זה ל: "רשים", ומזה יצא להם "ראשים" - וזה אינו נכון מיסודו. ממשיך הרב קורח להביא ראיות סותרות לכך שקללם בעוני: א. משפחתו של הרב קורח מיוחסת ויש להם כלשונו "מסורת מכחשת" לא היו דברים כאלה מעולם, ומשפחתו בעצמה עשירה הייתה.
 ב. בספר עזרא כתוב שהיו יהודים שלא רצו לעלות לבית שני, ולא קיללם.. ודווקא את התימנים קילל? אתמהא! ועוד, שלא כתוב שקיללם בספר.
 ג. איך דבר גדול שכזה, עדה שלמה לא רוצה לעלות לארץ ישראל, ולא כתוב זאת בספר, ודברים פשוטים יותר כן כתוב.
 ד. ארץ תימן בעצמה עניה - גם הגויים וגם היהודים, וא"כ אין זה פלא מדוע הייתה עניות ליהודי תימן.
 ה. ארץ תימן הייתה עניה מרצונה, היות ולא רצתה הממלכה לעשות מסחר עם נוצרים שלא מאמינים בייחוד השי"ת, ולכן ניתקו קשר עם כל העולם החיצון, והעדיפו לשמר דתם על פני כסף וזהב.
 ו. יש כלל שאין נידוי חל על דבר שאינו עבירה או איסור, וכיון שאין עבירה בכך שלא רצו לעלות לארץ, אז גם אם נאמר שנידו אותם שיהיו עניים - אין הנידוי חל.
 לפי זה רואים דאין ממש בשמועות הללו.

בס"ד במדור זה נכתוב על מסורת תימן הקדומה: על טעמי מנהגים - ידועים ולא ידועים. וכן על דברים שיש ביניהם חילוקים, ומה טעם לכך.
לדוגמא: מדוע בפרשה האחרונה של קריאת שמע (ויאמר) מתחילים הציבור לקרוא אותה במרוצה? וכן יש מקומות שכשמגיעים להנ"ל, כל אחד אומר בקול רם אבל לעצמו. וכן ב-"גדל אלודים חי" שאומרים בשבת, ישנם כאלה שאומרים בניגון עד הסוף, וישנם כאלה שלקראת הסוף אומרים בלא ניגון את המילים "אלה של עשרה הם עיקרים..".
 וכן יש עוד הרבה דוגמאות של שינויים - לכל דבר ודבר יש טעם.
 המקורות מהם נעזרתי ולמדתי על טעמי המנהגים, הינם מפוסק עדת תימן הגאון הגדול מ"ר הרב יצחק רצאבי שליט"א, וכן שאר רבני תימן - הגאון הגדול הרב פנחס קורח שליט"א, ולהבדיל בין חיים לחיים הגאון הגדול הרב שלמה קורח זצוק"ל. וכן אני הקטן, זכיתי ושאלתי הרבה זקנים על טעמי המנהגים. וכך לימדוני ב"ה.
ובעזרתו יתברך, הפעם נתחיל, בעניין קללת עזרא הסופר:
 אומרים שעזרא הסופר קילל את התימנים כיון שלא רצו לעלות לארץ ישראל, ורבים אומרים שקיללם קלות כגון "שיהיו לראשים" (היינו כל אחד ירצה להיות המוביל), וכן "שיהיו עניים" (ולגבי שיש אומרים שקיללם שיהיו שחורים - אין לזה מקור וסמך כלל).
 ועל נושא זה נשברו הרבה קולמוסים... ונביא את דבריו של הרב הגאון שלמה קורח זצוק"ל, בספרו עריכת השולחן (ח"ח דף קצא), שם הוא מביא את דברי המלאכת שלמה (הרב שלמה עדני על פירוש המשניות) שחי לפני כ-400 שנה, ועלה מתימן ולמד אצל השיטה מקובצת - הרב בצלאל אשכנזי (רבו של

יש קונה עולמו בשע"ה אחת

ערב שבת קודש

א. **שלא לדבר באמצע שמו"ת, ולקרות כסדר:**
 טוב שלא להפסיק בשיחה ובשום דבר באמצע הקריאה, אע"פ שאין איסור מן הדין. ונהגו בקהילתנו להקל בכך, והמחמיר תע"ב.
 וכן טוב שיקרא כסדר, ולא יקרא פסוק המאוחר לפני המוקדם, אך אין זה מעכב.
 ומתרגם גם הפסוקים שנקראים ואינם מיתרגמים בציבור (שע"ה ח"ב סי' נ"ד סע' י"ב וי"ג ועול"י ח"ג סי' צ"ד).
 ב. **הפטרה, פרשיות המועדים:**
 אין צריך לקרות הפטרה שניים מקרא ואחד תרגום, וכן הוא מנהגינו.
 וכן במועדים ובשבת חוה"מ, אין צריך לקרות שמו"ת (שם ועיין בהערה ל"ח, ושו"ע או"ח סי' רפ"ה סע' ה').

מלאכת זורע

א. **סחיטת הלימון:**
 בתימן היה מנהגינו פשוט, להתיר לסחוט לימון לתוך מרק וכיוצא בו, אע"פ שהמרק משקה הוא. אך כיון שבזמנינו רבים רגילים לסחוט לשם "לימונאדה", ראוי להחמיר שלא לסחוט בשבת. אך בְּשַׁעַת הַדַּחַק או לצורך רפואה, המיקל לסחוט לימון על משקה או
 לכלי ריק - יש לו מה לסמוך (בנין משה ח"ב פ"י סע' י"ב).
 ב. **לסחוט לימון על אוכל:**
 מותר לסחוט לימון על חתיכות לחם שבמרק, או על ירקות שבמרק, או על חילבה או סחוק או טחינה - וכל כיוצא בהם, אם אינם ניגרים כמשקה [כיון שעדיין חשובים כאוכל ולא כמשקה].
 וכן מותר לסחוט לימון או תפוז על גזר מרוסק או על סלט ירקות וכיוצ"ב, שמשקה הבא לאוכל - אוכל הוא (שם סע' י"ג, ידב"ש).

לעילוי נשמת יוסף סירי בן גביר ז"ל

לעילוי נשמת אברהם בן יחיא יוסף נגר ז"ל

להצלחת דינה בת רפאל וידידה

לזרע בר קיימא חנה רווחה גיבלי בת כוכבה

עם
מארי חיים

הלכות שמירת הלשון

מאת הרב לוריא צנחני הי"ו

חידודון השבת:

היכן מצינו אשה ששמה היה "שלום"?

שאלת השבת:

בשבת קודש, משה חש בראשו - האם יכול לקחת תרופה [אופטלגין/אקמול וכדו']?

- א. אם הכאב מטרידו, מותר.
- ב. אם נחלש כל גופו, מותר.
- ג. אם יש לו צער בשבת, מותר.
- ד. אין זה חולי, ואסור - גזירת חז"ל משום שחיקת סממנים.

חידת השבת:

אדם סיים שמונה עשרה, וחמור פוסע בשבילו ג' פסיעות ב'עושה שלום', ועולה לו. הייתכן?!

למה לא? נו... יוסף! אני לא יכול להמשיך לכתוב אם לא אמחק קודם את מה שכתבתי!

יוסף, אפשר מחק? המחק שלי נעלם...

לא!

בהפסקה...

חברים, של מי המחק הזה?

ממש לא יפה מצדו... אני הייתי נותן לו...

איזה יופי... זכיתי לקיים מצוות השבת אבידה!

שלי! תודה שמצאת לי אותו חיים!

אתה לא מבין... בשיעור ביקשתי למסעדה מחק והוא לא רצה לתת לי. ממש קמצ...

לשון הרע!!!

"כשם שאסור לבזות את חברו בעניינים דבין אדם למקום כן אסור לבזותו בעניינים דבין אדם לחברו ואפילו אם לא נתערב בסיפור הזה שום תערובות של שקר... ואפילו אם מניעת הטובה היתה לאדם אחר והמספר מכון רק לקנאת האמת, וכל שכן אם מניעת הטובה היתה למספר בעצמו בודאי אסור אחר כך לילך ולגנותו עבור זה, והעובר על זה לבד שנכשל בעון לשון הרע עוד נכשל בזה בלא ד"לא תיסור" ואם מכון בסיפור ההוא לנקום ממנו עבור זה ולפרסם את רוע לבבו לפני אנשים, עובר גם כן בלאו ד"לא תיקום" מלבד איסור לשון הרע" (חפץ חיים, לשון הרע, כלל ה', סעי' א')

1831

כל שיעורי הכולל באתר יד-מהרי"ץ וכן פתחו עבורינו ערוץ לצפיית השיעורים גם בלכתך בדרך... ובשעה טובה, נפתח בית ההוראה לבדיקת "מראות" ניתן להגיע בימי שני וחמישי בשעות 13:00-13:30

יצחק הכהן

https://www.youtube.com/channel/UCABpBRwvev_jQ8l88Wff3wA

10
מי יוצא?

מצא את 10 ההבדלים

זכות הלימוד בכולל "פרי צדיק"
לכל השותפים בתרומות
ובכללים:

לע"נ הצדיק
הרה"צ יורם מיכאל אברג'ל זצ"ל

ולהבדיל
להצלחת כל עמ"י
ובפרט

הרה"ג ישראל אברג'ל
הרה"ג חיים יוסף דוד אברג'ל

לע"נ אברהם ראובן בן אברהם

להצלחתו בפרנסה
אליהו בן זאב חפץ

להצלחת
אברהם בן מיכאל קטיעי

לרפואת
שמואל חלא בן רבי יחיאל חלא

לרפואת
שולה בת לולה אברהם

להצלחת
איתמר בן שלום עובד

אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...

אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...
אז לא ימצאנו... אבל אולי נמצא...

מאת התלמיד הנעים
יחיאל שלום שרעבי נ"י

יהודי לא לבד!

"ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו"
ידועה השאלה מדוע אמר ה' בא אל פרעה... לכאורה היה צריך לומר לו "לך אל פרעה"? ותירצו, שרצה ה' יתברך לרמוז
לו שאינו הולך לבדו, אלא הוא הולך עמו - כביכול יד ביד, כדי להושיע ולגאול את ישראל ממצרים, ולכן אין לו מה
לפחד מפרעה.
וכך אמר דוד המלך עליו השלום בתהילים: "גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי" (כג, ד), כלומר, יהודי
אף פעם לא נמצא לבד אלא מוקף תמיד בהשגחת ה' יתברך.

להצלחת
גיל בן אריה כרמי

לרפואת
שרה (זהרה) מוצורה
בת נעמי

להצלחת
רועי בן חנוני אושרי

להצלחת
יעל בת מרים אהרון

להצלחת
יאיר בן רחמים שרפי

לכבוד ר' קובי לוי שלום רב, את הסיפור הזה שמעתי מפיו של הרב בישיבה שלי, הנה הסיפור לפניך, כפי שציטטתי אותו מפיו.

"אני מוסר שיעור דף היומי בבית כנסת באחת מערי הפריפריה. לפני כ-18 שנה, נכנסו לבית הכנסת יהודי צעיר חבוש כיפה כבן 40, ולצידו ילד כבן עשר. האב פנה אלי ושאל "שמי שלמה, האם אוכל לצרף את אריה בני לשיעור? במבט חטוף הבחנתי שמדובר ביהודי מסורתי, שאין לו הרבה ידע ביהדות, ולא היה ברור לי מדוע הוא כל כך רוצה שבנו ישב עמו."

במחשבה שניה השבתי לו "בשמחה, ואני מאד מקווה שאריה (שם הילד) יגלה ענין ואפילו ישתתף בשיעור". השניים התיישבו. להפתעתי גיליתי כי לשניים יש הבנה טובה בשקליא וטריא של הגמרא, הם שואלים ומבינים כהלכה ומגלים גישה חקרנית לכל נושא שהועלה.

במשך כחודש ימים הם הפכו להיות הרוח החיה של השיעור! ערב אחד עסקנו במצוות פדיון בכור פטר רחם, וציינת כי מצווה זו נעלה וחשובה ביותר, והיא מעידה על אמונה בסיסית של היהודי הישראלי, שכל מה שיש לו, כל קנייניו הן מתנות ד' יתברך, כולל בנו הבכור - פטר רחם, המהווה ענף של המשכיות הדורות הבאים. הסברתי שמצווה זו חלה על האב,

ואם הוא לא מקיימה, אזי הבן בבגרותו חייב לדאוג לפדייתו.

תוך כדי דיבור אני מבחין ששלמה - אביו של אריה, נע באי שקט על כסאו, ועיניו מביעות מבוכה. בסוף השיעור הוא ניגש אלי כולו נסער, והחל לספר לי: "אינני תושב ישראל. הגעתי לכאן לפני כחודש מארה"ב יחד עם בני, ובעוד שבוע אנו חוזרים לארה"ב. אנו מתגוררים בעיר שרובה גויים, באזור שכמעט ואין בו יהודים. גדלתי בבית יהודי רגיל לכל דבר, תמיד אכלנו כשר ולא הסתרנו את מוצאנו. כשנולד בני בכורי אריה עשינו לו ברית מילה כדת וכדין אבל מעולם בחיי לא שמעתי ולא ידעתי, שיש מצוות פדיון פטר רחם.. אני מבקש לדעת מה צריך לעשות?"

עוד באותו ערב שוחחתי עם פוסק חשוב שהורה לקיים תוך זמן קצר את מצוות הפדיון. הכהן החשוב נתבקש על-ידי האב הנרגש לפדות

את בנו, ר' שלמה הגיש לו את חמש המטבעות... הכהן החשוב פתח והרחיב את הדברים על מעלת המצווה, אחר-כך יחד עם כל תלמידי השיעור התיישבו לסעודת המצווה. האב ביקש ממני שאדרוש, לימיני עמד אריה מחבק את מתני ומרכין ראשו, כולו זולג דמעות של אושר "עכשיו אני מרגיש יהודי מושלם" הוא לחש לאוזני "אני פדוי על-פי התורה". שלושה ימים אחר-כך השניים חזרו לארה"ב, והסיפור הזה הלך ושקע במרתפי השכחה. שנתיים אחר-כך סיפר אחד מתלמידי, כי יהודי יקר מרמת-גן יושב שבעה, והוא דודו של הילד אריה שפדינו - אחיו של שלמה.

אחרי השיעור הלכנו לנחם אבלים והכירו בינינו. סיפרתי לו על אחיו ואחינו הצעיר שנטלו חלק בשיעור דף היומי, ושאלתי מה שלומם, ובעיקר מה שלום הילד המבריק אריה. פניו של היהודי קדרו והוא פרץ בבכי. לאחר שנרגע סיפר: "אחי הוא איש עסקים, לפני כשנתיים הוא היה אמור לקיים סידרת פגישות בישראל. בנו הבכור אריה הפציר באביו, שהוא רוצה להצטרף. ללא שום סיבה סבירה, אחי נעתר לאריה והם נחתו כאן. אריה הצטרף לאביו לכל פגישותיו, ובערב הם הגיעו לשיעור שלך. אחי שלמה קובע כבר שנים עתים לתורה ולא רצה להפסיד זאת, ומן השמים גלגלו שהם יגיעו אליך. אחרי חודש הם עלו למטוס וטסו ישירות לניו-יורק. הייתה זו שעת בוקר, השניים

חצו את כביש מתחם בית הנתיבות כדי להגיע למונית מעבר לכביש. אריה הקדים את אביו, ואיך שדרכה רגלו על הכביש, טנדר מסחרי שדהר בחוסר זהירות - פגע בו... למוות. כשיצאתי מניחום האבלים, צועד בסמטה המובילה לביתי, עצמתי את עיני ונזכרתי בפדיון הבכור של אריה. בעודי דורש ומפלפל בעיקרי דיני המצווה, אריה נשען עלי, מחבק אותי חזק חזק עם דמעות בעיניים ולוחש לאוזני "עכשיו אני מרגיש יהודי מושלם, אני פדוי על-פי התורה". כמה צריך להתמלא בתודה לד', שיזכה את הנשמה הטהורה בפדיון בכור, בטרם שבה אליו יתברך.

מסיפור זה אנו גם למדים על חשיבות מרכז רוחני שבו יהיו שיעורי תורה! לכן, נשאף גם אנו למקום כזה שבו נוכל להתחזק ולקרב עוד ועוד ילדים לאבא שבשמיים, ויזכו להכיר מקרוב את מתיקות התורה ונועם המצוות.

מאת הרב נתן פיילר
אברך בכולל "פרי צדיק"

בקיש?? ואחד בכלל דואג איך יגיע לכולל/לעבודה בזמן, ומה יאמרו לי אם אאחר?? וכן הלאה, לא יגמרו הדאגות והחישובים!! אך ידע האדם, כאשר ישים את בטחונו בה' וירגיש "בא אל פרעה!" הנה ה' לצידי - פה לידי! בא איתי לבנק/למכולת/לסגור חופשה וכו' אז הוא יראה את הסייעתא דשמיא הגדולה איך הדברים מסתדרים מאליהם.

הרי איך זה שיעמוד לידך מלך העולם, זה שכל ממונות העולם והמפתח לכל ההצלחות בעולם בידו, וכי ייתכן שהדברים לא יסתדרו על הצד הטוב ביותר?! זוהי הוזהר! הוזהר! הוזהר! תמימה והרגשה פיזית ונפשית שאכן ה' עימדי והולך איתי בכל צעד ושעל. ואדם לעיתים שואל עצמו כיצד הגיע לדרגת אמונה שה' תמיד איתי?! וחשבנו לבאר עפ"י הפסוק "האמנתי כי אדבר": כדי להשיג אמונה שה' תמיד איתי, צריך לעשות תרגילים באמונה. וכמו ששחקן ספורט מקצועי צריך להתאמן כל השבוע כדי להיות בכושר, כך להבדיל גם בקדושה יהודי צריך לעשות אימונים באמונה - לדבר עם ה' בכל מצב ובכל מקום!!

ואף בדידי הוה עובדא: פעם הוצרכת להגיע עם ביתי הקטנה לביקור אצל הרופא, חששתי שלא אמצא חניה, מאחר והמקום בד"כ עמוס ללא חניות כלל, וכן חששתי להתעכב בייחוד שלא קבעתי תור וכל התורים היו מלאים. כבר בתחילת הנסיעה התחלתי לדבר עם ה', לפרט את בקשתי שאמצא חניה מהר, ואכנס לרופא ללא עיכובים למיניהם.. וברוך ה' - כך היה!! מצאתי חניה, ובמרפאה הרופא ממש חיכה לי - הכל הלך חלק ובקלות, והכל בא על מקומו בשלום.

רואים מפה מהו כוח הדיבור והאמונה כאשר יהודי לוקח את השם איתו לכל מקום.

יהי רצון שנזכה להגיע למעלת הביטחון והאמונה בה' יתברך - מלך כל חי!

מוסר
ואמונה
בפרשה

"בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו" (י, א)

ידועה השאלה מדוע אמר ה' "בוא אל פרעה"? לכאורה היה צריך לומר לך לפרעה!

ותירצו בזה תרוץ נפלא: רצה הקדוש ברוך הוא לרמוז לו אתה אינך הולך לבד, אלא אני הולך עמך יד ביד כדי להושיע ולגאול את ישראל ממצרים, ולכן אין לך ממה לחשוש.

ומכך ילמד כל יהודי ויהודי כשם שה' ליווה את משה אל פרעה יד ביד, כך הוא מלווה כל יהודי במהלך חייו.

אדם צריך להתחבר לחלק 'אלוה-ממעל' אשר נמצא לצידו בכל שעות היממה, כמו שנאמר "לא ינום ולא ישן שומר ישראל". וכאשר ידע ויבין זאת - וישנן את הדבר לעצמו, אז יגיע לדרגה שירגיש את הביטחון שאין עוד מלבדו! וממילא ירדו מנפשו פחדים וחרדות למיניהם.

מספרים על אב משפחה לעשרה ילדים, כן ירבו! שחיתן את כל ילדיו.

בחתונה של הבן האחרון עלה למיקרופון והודה לכל האורחים וכו', ואמר שזכה לחתן עשרה ילדים ואף אחד לא עזר לו - אפילו לא ה'! כל הקהל התקומם! והוא הסביר את דבריו: ה' לא עזר לי אלא עשה הכל.

וכך הדבר! אדם שירגיש את ה' לידו - הולך עמו, יכול להעביר את הנטל והדאגות ולהפקיד אותם כביכול בידיו של ה' יתברך שנאמר השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך" (תהילים נה, כג), ויראה שמימלא הדברים מסתדרים מעליהם.

וזה מתבטא בכל צעד של האדם בחיים בין הדברים הקטנים, ובין בדברים הגדולים ביותר העומדים ברומו של עולם.

אחד הרוצה לרכוש דירה ונכנס לכל מיני מחשבות וחישובים: אין לי מספיק כסף, ואין לי משכורות ותדפיסים, וכיצד יתנו לי משכנתא?? והאחר מחשבן כל היום כיצד יסגור את החודש?? ואחד דואג איך ישיג את הכסף לחופשה השנתית בבין הזמנים

לאחר שהפסיק את השימוש בסמים, הכבד, אשר אחראי על נטרול וסילוק רעלים מהגוף, התמלא ברעילות שאימה על המשך קיומו. ברפואה יש כלל יסודי וניתן לצרפו לרשימת הכללים שלנו כעת: **כל זמן שקולט לא פולט, אבל הפסיק לקלוט מיד מתחיל לפלוט**. פירושו של דבר, כל זמן שהגוף קולט את החומר המזיק הפליטה שלו קשה כי הצטברותו בדם גורמת לרעילות, שאם יסלקה דרך אחד מאיברי ההפרשה שוב ושוב לאורך זמן יגרום להרס אותו איבר חיוני.

אם כן לאן מופנה החומר המסוכן? בד"כ לרקמות השומן ולכל מיני "ביצות" שהגוף יוצר לעצמו, כעין מצבורי פסולת המרופדים בלחות מוגלתית ושומן, בין איברי הגוף, לרוב בחלל הבטן. והוא ימשיך לצבור רעילות זו כמה שיוכל לסבול, בתקווה שהמטופל יתעורר על עצמו לעשות שינוי לפני שיגרם חלילה אסון. ברגע שהמטופל יחליט שאינו מכניס עוד את החומר המזיק אל גופו, אז יתחיל תהליך פליטתו באורח ניכר ומשמעותי.

למעשה, כוח חיסוני גדול ילווה את הרעילות במשמר כבוד אל אחת מרקמות הגוף החיצוניות, והוא יוכל לבחור את אותה רקמה בצורה המדויקת ביותר לטובת החיים.

אם כן מובן, שלאחר שהמטופל ע' נגמל מסם המוות, התחיל בגופו תהליך הפליטה. כעת פסולת רבה נפלטת מרקמות השומן וממצבורי הפסולת המרופדים אל זרם הדם ונשלחים במהירות אל הכבד. הכבד שהוצף ברעלים מסוכנים, שכבר איימו על חייו בעבר, לקח החלטה מהירה וחיונית להפנות את הרעילות אל כמה אתרים וביניהם כיס המרה שיזרים אותה הלאה עם מיצי המרה אל העיכול, מערכת השתן, העור וגם אל איבר החישה המשוך אליו- העיניים! כל האזורים הנ"ל היו מעורבים במקרה דידן, אך הדלקות בעיניים היו המשמעותיות ביותר, בעיקר בשל הסיבוך המיותר שנגרם בהן. במאמר הבא יתברר מה עלה בגורלו של ע' ועד כמה חשובה היא התשובה הגופנית לטובת בניין הקומה הרוחנית.

במאמר הבא נמשיך לפרט אודות המקרה, כדאי לעקוב.

חזקים ובריאים תהיו, יוסף טל הררי מרפאת רפאנא 052-2220918

החלמה או המחלה - חלק ג
במאמר הקודם הבאתי מקרה מהמרפאה. המטופל ע' נרקמן לשעבר סבל מדלקות עיניים ובעקבות טיפול לקוי נעשה עיוור בעין שמאל ורואה רק 3% בעין הימנית. בכדי להבין את אבחנת המקרה והטיפול בו חשוב להקדים ולהתעכב מעט בחכמה הסינית העתיקה.

הסינים, שמהם למדתי את חוכמת הרפואה לראשונה, קיבלו, ברצונו יתברך, חוכמה אלקית. **איך יודעים זאת? משום שהוכחה אמיתותה.** הם ידעו לחלק את הנפש לאיברים השונים, שבכוחם היא מביעה את עצמה בעולם הזה הגשמי.

למשל רגש הפחד וכוח הרצון של הנפש מתבטאים בכוח הכליות. כליות חלשות יובילו להתגברות הפחד ולהיחלשות כוח הרצון העצמי, הבסיסי, המהווה את החשק היסודי, את הניצוץ הראשוני להתחיל מהלכים בחיים, בין קטנים ובין גדולים. ברמה הגופנית הכליות אחראיות על הטיפה המזינה את המוח ומערכת העצבים, את מערכת השלד ואת מערכת הרבייה, כלומר יש בהן את הכוח הראשוני האחראי על בסיס המחשבה וההרגשה- הוא המוח, על בסיס גוף האדם- הוא השלד, ועל יסוד האדם- הוא כוח ההולדה, אם הולדת אדם ואם הולדת מחשבה.

איבר החישה הקשור בכליות הוא האוזניים והן אחראיות על חוש השמיעה. כן הוא בכל איבר ואיבר עד שכל איבר נחשב כמשכן לחלק נפש מסוים ויש לו יש אזורי שליטה, רקמות ואיבר חישה, שהוא האחראי הראשי לתחזוקתם.

המטופל שלנו ע', הינו טיפוס כעסן, עם בעיה בתכנון העתיד, בהצבת יעדים ובהתקדמות אליהם, ולא היה בו די אומץ להוציא לפועל את תוכניותיו ולקבל החלטות חשובות בחיים לכן, מסיבות אלו ואחרות, נפל לסמים. כל הנ"ל הן תכונות המתבטאות בנפש האדם בכוח הכבד. הכבד, כשהוא מאוזן, הוא כעין מפקד, מצביא אמיץ והחלטי המוביל את כוחות הביטחון קדימה בבחירות, הוא אחראי על ראית הדרך, הראייה הרוחנית. כפי הנראה הייתה לע' איזו התעוררות כבדית ובזכותה אזר אומץ וקיבל החלטה חשובה- להיגמל מהסמים. ברמה הגופנית הכבד אחראי על הזנת מערכת השרירים ועל כן אחראי על מערכת התנועה ועל וויסות זרימת הדם לפי צרכי הגוף. איבר החישה הקשור בכבד הוא העיניים והכבד אחראי על חוש הראייה. עד כאן רגע אחד נמרץ מתוך סיור במוחו של מטפל בעת פגישתו עם המטופל ונחזור לענייננו.

אז מה הסיבה שהובילה את המטופל ע' לידי דלקות חריפות ומה גרם להחזרתו עד כדי כך שאיבד את ראייתו בעין אחת ועמד בפני החלטה גורלית שעשויה להוביל לעיוורון מוחלט?

המדור לרפואת כלל עמ"י ולע"נ של מורי אבי שלמה בן אסתר ז"ל

החיסול לביטוי ולפיתוח אהבת הורים לילדים

מתוך ספרו של הרב אברהם אוחיון

הבן יקיר לי

עידוד

שאל ההורה:

כיצד אפשר לפתח את בטחונו העצמי של הילד?

השיב המחנך:

לכל אדם ניתנו מאת הבורא יתברך כוחות לפעול וסייעתא דשמיא למלא את ייעודו בחיים.

האמון של אדם או ילד בכוחותיו וביכולותיו - נותן לו תחושת ביטחון. במידה שבה לוקה ביטחונו בכוחותיו, בה לוקה ביטחונו העצמי.

העידוד - כלי לבניית ביטחון עצמי

אדם בעל ביטחון עצמי הוא זה שיודע, שגם כאשר הוא טועה או נכשל - אישיותו אינה נמחקת, אלא בכל מקרה הוא נותר בעל ערך, בהיותו בנוי יחידו של הקדוש ברוך הוא וביכולתו לתקן את המעוות.

לפיכך חייב כל אדם לומר: "בשבילי נברא העולם" (סנהדרין לז.).

סיבות אפשריות לביטחון עצמי נמוך:

קשיים אובייקטיביים - לימודיים או רגשיים, בבית ובחברה.

ביקורת חריפה.
כישלונות או פחד מכישלון, המביאים להתחמקות מביצוע מטלות. אי ביצוע המטלות מגביר את הרגשת חוסר היכולת, ויוצר 'מעגל קסמים' של פחד מהתנסות, ותחושת כישלון. פרפקציוניזם - שאיפה למושלמות.

ההשלכות של חוסר ביטחון עצמי:
* ילד חסר ביטחון מתקשה להשיג אף את אשר באפשרותו להשיג. הוא חושש להתקדם שמא יכשל, ובסופו של דבר, עלולים חייו להצטמצם לתחום קטן ומוכר, שבו הוא התנסה בהצלחה.
* חוסר ביטחון עלול לגרום לפחדים, לחוסר עצמאות, למועקות ולדמיונות שווא... כל אלו עלולים להוביל אף לבעיות נפשיות.
* חוסר ביטחון עצמי המלווה את הילד לאורך זמן, גורם לילד להיות פסימי, הרואה את כל העולם, כולל מצבו האישי - בשחור.

מזל טוב לידידנו,
 ניר דוד לרגל היכנס בנו, בנימין,
 בבריתו של אברהם אבינו
 קהילת אחוות אחים מוקירה
 על כל פעילותך ותרומתך למנין הבלדי
 יהי רצון שתזכנו לרוות נחת מכל יוצאי חלצים
 ובפרט בנימין
 כשם שנכנס לברית,
 כך ייכנס לתורה למצוות לחופה ולמעשים טובים!

תודה מיוחדת לקהילה המתוקה
 "לב חריש" וראשיה!
 ובפרט לרב הקהילה הרב אריאל אליהו
 וחברי הוועד ה"ה
 ליאור אפרים, אוראל אוהיון ונתנאל ירקוני
 על אהבתם המיוחדת
 לתורה, לאנשים, לאברכים ולסביבה
 ממש בחודש זה אתם מארחים אותנו כבר ששה חדשים רצוף
 ובזכותכם זוכים אנו לישוב בעמלה של תורה ולזכות את הרבים!
 יהי רצון שכל משאלות לבכם יתגשמו לטובה!

נאחל לידידנו, ראשון לכל דבר
 שבקדושה
 הרה"ג אשר זגרון שליט"א
 מזל טוב
 לרגל היכנס בתו לחופה
 יהי רצון שיזכנו להקים בית כשר
 ונאמן בישראל
 על אדני התורה והיראה
 ותזכנו לרוות נחת
 מכל יוצאי חלצים

תודה מיוחדת
 לידידנו ר' שלמה פרץ הי"ו
 על ארגון ערב התרענות בחמי געש
 לאברכי הכולל
 נאחל לו שימשיך לעשות למען האברכים
 הצדיקים עמלי התורה ברוחניות ובגשמיות

אהוות אחים
 חריש
 קהילת קודש תימן

נשיא קהילה הרה"ג
 יצחק רצאבי שליט"א

כולל "פרי צדיק" קורא לך!

בסיעתא דשמיא לפני מס' חודשים זכינו לפתוח בעירנו
 כולל לאברכים מצויינים אשר פועל על מנת להכשיר מורי הוראה בישראל
 ובדגש על מסורת אבותינו ק"ק תימן.
 זכינו, והצלחת הכולל היתה מעל המשוער
 ובימים אלו ממש רבים האברכים המתדפקים על דלתות הכולל
 בבקשה להימנות על יושביו.
 אך דא עקא: "אם אין קמח - אין תורה"
 על כן, בואו לעזרת ה' בגיבורים וקחו חלק בהחזקת האברכים
 וזכות זו תעמוד לכם ולבני משפחתכם עד עולם!

ראש הכולל הרה"ג
 משה רצאבי שליט"א

**הזכות
 כולה שלך!**

לתרומות ופרטים נוספים יש לפנות לאיתמר עובד. בטל 053-345-3020
 להוראת קבע באמצעות כרטיס אשראי: 050-7540977

פרטי חשבון לתרומות:
 בנק לאומי (10) סניף 954
 מס' חשבון 7152226
 להעברה בכטי: 054-6812981